

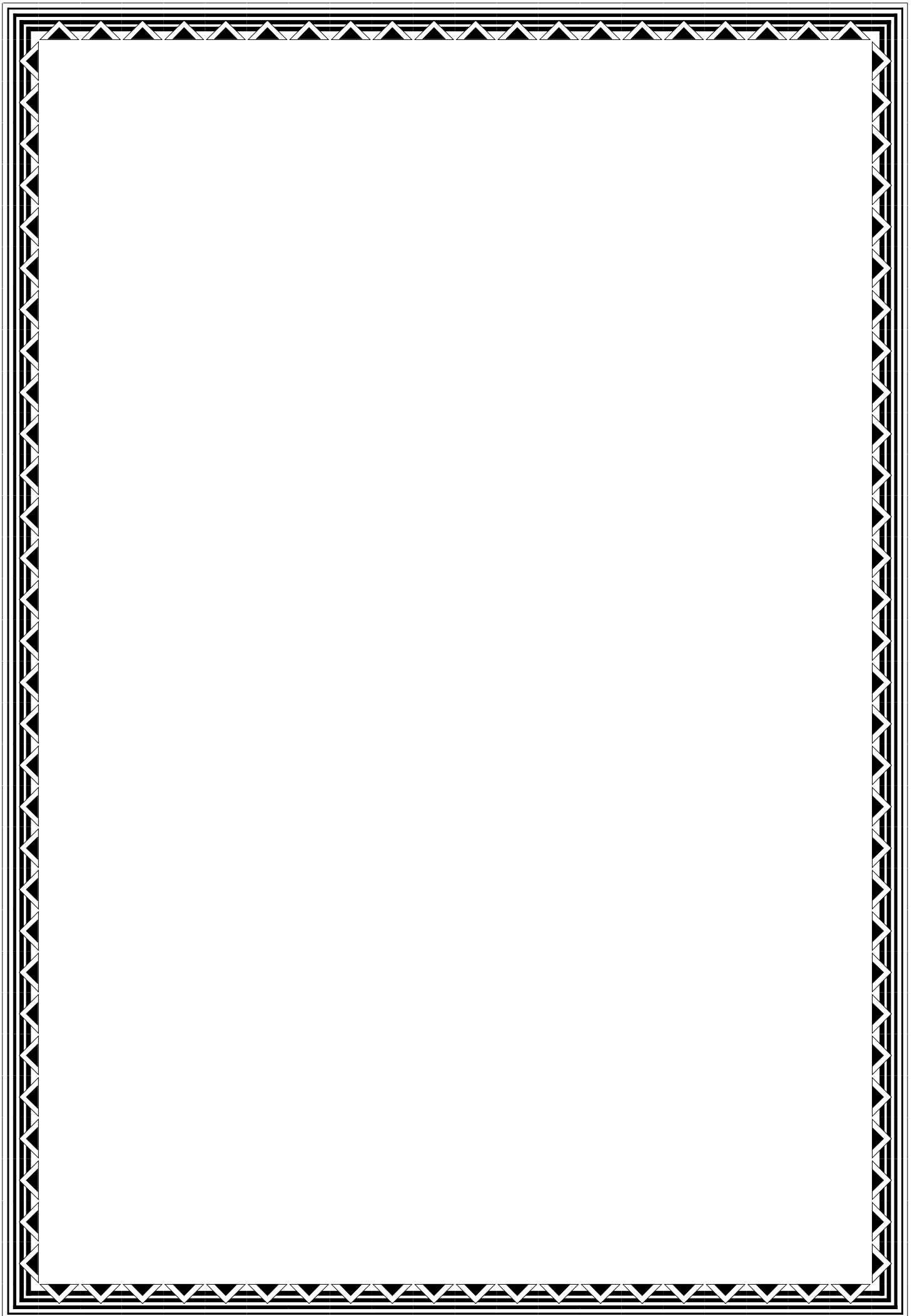
НИКОДИН ЧЕРНОДРИМСКИ

ШЕПОТОТ НА СКРИЕНИОТ ДАМАР

СОДРЖИНА

- 1.МИГ ТИШИНА
- 2.МОЛИТВА ЗАЛУДНА
- 3.ГРЕВ СМРТЕН
- 4.МРТВА ЛЈУБОВ
- 5.НЕДОВРШЕНА ВИСТИНА
- 6.НЕПОВРЗАНИ И ХАОТИЧНИ МИСЛИ
- 7.НИКОГАШ
- 8.НОВА ЕРА
- 9.ОБИЧНИ ЛУЃЕ
- 10.ОД ДАМНИНА
- 11.ОСАМЕН РАЗГОВОР СО БОГ
- 12.ОСАМЕНИОТ ГАВРАН
- 13.ПАПСАНОСТ
- 14.ПАРЧЕ ДУША
- 15.ПАТЕКА НА ТЕМНИНАТА
- 16.ПИШУВАМ И ЗАПИШУВАМ
- 17.ПОЕТОТ НА ДВАЕСЕТИОТ ВЕК
- 18.ЧОВЕК ЗВЕР
- 19.ПРАЗЕН ПОГЛЕД
- 20.ПРАЗНО ВРЕМЕ
- 21.ПТИЦА
- 22.РАНОДЕНИЦА
- 23.РИДОВИ ОД БОЛКА
- 24.РОНКА СРЕКА
- 25.САМОТИЈА
- 26.СИВИЛО
- 27.СКИТНИК
- 28.СКИТНИЦИ ВЕЧНИ
- 29.СПОКОЈ
- 30.СРЕДБА
- 31.ТАГА
- 32.ТРАГАЧ ПО ИЛУЗИИ
- 33.ФЕНЕРОТ НА ДИОГЕН
- 34.ХАЛУЦИНАЦИЈА УТРИНСКА
- 35.ЗАБОРАВЕНИ
- 36.ЗАБОРАВИВМЕ
- 37.ЗАЛУДНО
- 38.ЖЕЛБА
- 39.ЗНАМ ДЕКА ЗНАЕШ
- 40.ЗРАК

Миг Тишина

Станав роб на своите мисли
Не слуга ако мислите
Роб роб во вистинска смисла
Бев окован во нивната моќ
Бев врзан со нивната должина
Која се протегаше до бескрајот
Првиот ланец беше прекрасен
Нежен и нил
Тоа беше можеби
Онаа мисла која за љубовта раскажува
Вториот ланец беше малку зарѓан
Тоа е онаа мисла
Која за минатото раскажува
Третиот ланец беше бодликов
И некако одвратен
Со секоја алка беше различен

Една блескава но со киселина попрскана
Ако ја допреш а ја допираш
И колку да не сакаш
Те гори
Другата беше алка беше сива
Ми заличи на секојдневието
Бидејќи и наредната беше исто како претходната
Последната црна и смрад избиваше од неа
Не сакав да ја добрам
Но морничаво таа се смееше
И некој шепот а во наредниот час крик
Зборуваше викаше
И колку да бегаш повторно ќе ме допреш
Колку ли сакам сега да замолчат мислите
Колку сакам сега тишината да ме прегрне.
Миг миг ете толку

МОЛИТВА ЗАЛУДНА

Пред олтарот на старата црква
Клечеше еднаш една млада жена
И во занесот свој молитва кажуваше
Боже мој
Евеме денес пред твоите двери клечам
И те молам биди милостив
И слушнија мојата молба
Јас сум млада глина и обликувајме
Сртвориме
Како е твојата воља
Вдахними еден зрак од боженствената енергија
И подаримого блаженството
Во часот тој
Свеќите
се занишаа

Некои мистериозно се изгаснаа
Топло ветре што како милување беше
Покрај увото на девојката помина
И глас се створи
Кој малку и прекор носеше
Ако си глина обликувајсе
Започни со рацете да ја правиш сопствената форма
Започни со очите да ја гледаш сопствената работа
Започни со сопственото срце да ја милуваш
И ќе видиш
Дека ти
Чудо на природата си
Едно и единствено
Дело боженствено си
Те обликував уште во утробата мајкина
Ти вдахнав сила невидена
го втиснав ликот мој
Зарем се уште тоа не го разбра
Секое утро се поубава и поубава си
Се помудра и помудра си
Се побогата и побогата си
Од и прегрнувајго зракот наутро
Отвориго срцето
Слушниго добро што ќе ти каже
И моето драгоцено време не трошиго залудно

Грев Смртен

Молитвата на љубовта ја кажав
Неразбрана остана
дури и со потсмев ме погледна
божицата афродита
рече
дека недостоен сум
за такво возвишено чувство
мојот најголем грев било
што сум бил смртник
повеќе молитви нема да кажувам
безбожник ќе станам
и поглед во небеси нема да пратам

Мртва Љубов

Кога љубовта умре
Тагата плачеше најмногу
Од солзите свои река направи
Кој сега мене ќе ме бара
Кога веќе ја нема љубовта
Ревеше толку силно што и останатите ги разбуди
Рамнодушноста и се придружи со тажалка своја
Лесно ти е тебе таго
Јас сум сега целосно непотребна
Мене никој нема и да ме споменува
Заборавот сега не заборави и тој збор да каже
Јас бев последен но сега не знам кој сум по ред
Немирот само шеташе ваму таму
На место не можеше тој да се скраси
Неверував дека до ова ќе дојди рече тој
И сега во кое срце гнездо да свијам
Недовербата по обичај со чуден поглед ги гледаше

И не можеше да им се начуди
Но сепак небеше сега целосно сигурна дали е во право
Копнежот целиот во паника беше
Со ужас опкружен
Од ужасот збор не можеше да кажи
Шепотот онеме
И само во место едно стои
Вкочанет небаре кип е тоа
Возбудата од шокот се излади целосно
И како поминуваше покрај сите
Морници имшетаа од неа
Разбраа сега и темјанушките и ружите
Цветовите ги собраа мирисите ги повлекоа
Избледеа веднаш лити станаа
Месечината за последен поздрав се спремаше
Собираше светлост од длабочините свои
Сакаше патот да и го осветли како никогаш досега
Беше ден но тмурен и влажен
Немаше жагор немаше песни
Сите сега собир еден евеги прават
Се прашуваат каде одар да и направат
И бесценети камења да наредат
Бледи ќе бидат
Некои викаа гласно
На врвовите од планината да ја однесеме
Орлите стогодишници ќе ја чуваат
Не
Рече некој незнам кој
во пештера ќе ја сместиме
и таму вознемирена нема да биде од никој
облаците се симнаа ниско
и кочиите ги приземја
злобата скришум ја гледаше мртвата љубов
и поздрав и праќаше
сега кој ќе ми биде достоин противник
со кого сега постојано ќе спорам
не можеа да најдат соодветно место
сеуште евеги собирот го држат.

Недовршена вистина

Сенката во облик на круг
Се спушти во независното постоење на идеите
Додека духот треперееше
Во нежната хармонија на музиката
За момент завладеа тишина и мир
Гласот одникаде зборуваше
Да се знае вистината значи
Да се знае колку вистини можеме да знаеме
Времето за момент замре
Останува само пурпурната трага на испуштен крик
За светот на идеи
Мисла која пролета како ветар
И тогаш некој ги одврза уздите на тишината
И бојата на ноќта стана сина
Во руменилото на ноќта се појави вистината
Но сега во чуден облик

Гласот повторно одникаде јачеше
Секоја идеја е чиста додека е идеја
Гласот повторно одникаде сега шепотеше понизно
А ти вистино конечна идеја платонска
На убавината и нежноста толку слична
О каде ли сега се криеш.

Неповрзани и хаотични мисли

Тајна беше надеж празна
Илузија и солза лажна
Кажими како да те заборавам
Барем еднаш без болка да заспијам

Галебот и ноќта заедно пеат
Така умира сказната лажна
Брановите и душата заедно спијат
Така завршува приказната наша

Како темјанушка те чував
Како роза црвена те галев
Есента со лисјето те украде
Зимата болката ми ја донесе
Со снеговите ладни се борам
Со зимсксе ноќи се прегрнувам
Знам без тебе и пролета е празна
Знам без тебе и тишината е гласна

Небудиме со љубовта заминувам
Во сништата тагата ќе ја сокривам
Несакам авети веќе да гледам
И само празни зборови да слушам

Го молам ветерот кон вечноста
Сега еве да ме понесе
Само светлоста и трајноста
На криљата свои ме вознесе
А шепотот тивко зборува
Трага една зад себе оставаш.

Никогаш

Никогаш
Не сум се чувствувал беспомошен
Отфрлен и повреден
Како денес
Очиве веќе уморни се
Од погледите во бескрајот
Устата премалена
Од шепоти кои некогаш беа молби
Не го разбирам веќе денот
Не ја исчекувам веќе ноќта
Само сивата маглина е пред мене
Знам привид е
Но тоа остана од се.

Нова ера

Морето од желби пресуши

Сега

Во новата ера

Книгата на мудроста ја пишуваме

Крвта е најдобро мастило

Пушката најдобро пенкало

Некој нови пишувачи се тие

Млади и незрели

Со отров задоени

На млеко се гнасат

Мракот го сакаат

Од белината бегаат

Не

Ова мора да е само приказна

Приказна што ја раскажува фантазер

Кој ете со осаменоста другарува

Или можеби

Некој ексцентричен научник

Ете го искривува времето
Текот го сменил
Или можеби е само сон кошмарен
Весникот утрински ме разуверува
Црната хроника
Со трупови гледам е полна
Неверувам
Но ова е новата ера

Обични луѓе

Темнината беше таа
Која ги прекри нивните тела
Темнината беше таа
Која ги прекри нивните лица
Темнината беше таа
Нивната храна изобилна

Трагачи по илузии
Скитачи во бескрајот
Ноќни парници
Со разни имиња се нарекоја

Ги отфрлаа насекаде
Ги навредуваа секогаш
Ги мразеа од дното на душата
Ги одбегнуваа во белината

А тие беа
Само обични луѓе
Тагата ја чувствуваа вистински
И во болка ја претвораа
Никогаш злото не го повикаа
А за зли ги чувствуваа
Тие беа обични луѓе
Обични
Како утрото што изгрева
Како мракот што доаѓа.

Од дамнина

Во утрината рана
Со допирот на белината непрегледна
Знам
Ронка среќа побарав
На пладнина
Кога и птиците мируваа
Глас од сенка
Болка ми подари
Квеќерина тмурна
Шепот чуден таа створи
Проколнат си
Од предци твој уште нероден си бил
Скитач немирен да бидеш
Неможеме ништо
Плачат ангелите немоќни
Демоните на душата моќни се

Ала страшна ги храни
Молев понизно
Несреќи по патеки гледав
Немав солзи
Скршен како гранка сува
Го чекам
Исчекувам
Ветрето за мене што бура е
Барем евего
Во привидот тонам
Со кошмар несонуван
Нечекам ништо
Само времето го мерам

Осамен разговор со Бог

Самотијата душевна како благодет ми ја подари
Во гралот дрвен ми ја принесе
Лутината веќе парче ме стори
Талкам
Од времето во просторот
Се враќам
Од просторот во времето
Повторно само темнина ме обвива
Краток е мигот
За тука да бидам
Небило пишано
Небило речено
Зарем љубовта само како збор празен е
Старецот белокош
И бајки ми раскажа за неа
Но дланкава празна ми е
Евеме тука
Долу

Во сопствениот пекол
Зарем повторно рака да подадам
Дланка да испружам
Надежта силата ми ја однесе
Ја сокри во спилите
Орлите во гнездо ја кријат
Сонот чуден и на јаве го гледам
Ангел паднат ми прати
Како телал вик страшен прави
Немо стојам
Го гледам виорот што доаѓа
Не е прев пат што ме одминал
Залудно е знам да мислам
Ме натера да чекорам
Ме натера да верувам
Во часот дамнешен
Ако среќата е болка
Ја има премногу
Ја расфрлам низ сите патеки
Молкот евего
Тишината како бreme ја носи
Стаписан
Пред понорот длабок
Вџашен
Викотници кој сал немир носат
Не верувам веќе во приказни празни
Не гледам веќе во надежи лажни
Сам на вертромината
Исчекувам
И секој нареден миг
Во исчекување го претворам
Застанувам тука
Зборови немам
Ги потрошив
Ја исчекувам празнината
Што со дилеми е обвиткана
Тука
Таму
Секаде
За мене е празно.

Осамениот Гавран

Морничава тишина
Осамено дрво
Тоа е сликата на погледот сега
Само гавранот црн
Кој етего се ипречил на врвот
Одолева на ветромината
Со својот глас
Некои велеа злокобен е
Барем сега ја разбива тишината
Чудна е неговата песна
Исполнета со тага
Чинам ја збирал од многумина
Та сега во вереров ја истура
На секоое гракање
Го гледам ги поткрева криљата
Ја збира силата
За новата тага да ја истури

Со црнилото тој се штити
Само погледот бистар тој му остана
Го впил тој некаде напред
Повторно гракање
Сега некако повесел е
Ги шири криљата
Ете повторно слободен е
Замина некаде
Во неговото знајно утре
Повторно тагата од некаде да ја собере
А потоа
Повторно
На некое осамено дрво ќе ја истури.

Папсаност

Поразени чувства насекаде
Изгубени надежи овде
Во очите ни солзата ја нема
Измамени патеки
Ликуваат празните утра
Злокобно гракаат гавраните
Немоќта обзема
Не
Не и не
Ова се само празни зборови
Кажани да се потполни празнината
Ни тука
Ни таму
Кругот е само почеток
И повторно
Како некогаш
Се преслика вчера

Во исто денес
Зарем само хаосот е благородник
Зарем само ништавилото е господар
Уште колкупати
Макадамиве со остри камења ќе ги редат
Преморени се воздишките
Папсани се и немоќни.

Парче душа

Скрб еден скршив
Некои
Во поетски занес го нарекуваат
Парче душа
Беше мало
Но по тежина многу
Многу тежина носеше
Незнам
Колку спомени има во него
Незнам колку трепери носи
Незнам колку грижи се збрале
Но сепак ги има многу
Штом толку тежи
Го ставив на прозорецот
Светлина да го облее
Немо го гледам
Шепот од таму доаѓа
Ехо е само тоа

Ехо од празината што настанува
Од скрбот каде што стоеше
Немоќна е гледам белината
Да го стопи брзо
Го гледам
Немо и молчеливо.

Патеки на темнината

Патеките на темнината
Беа широки булевари
Осветлени со разноразни фенери
Подадени празни раце
Погледи што сал немир носат
Крици кој се вапај
Етеја нашата надеж
Извикуваа очајниците
Во таа ликва вир
Ја направивме со солзите наши
Слободно згазија осаменику
Бесцелна е нејзината корист
Не донесе овде
Во овој раскош
Погледнине
Блескави реклами
Луксузни излози

Живот на висока нога
Тоа ти е една голема лага
Ни ја продадоа во светлината
Веруваме
Слепо
Покорно
Одеќи понизно
Деноноќно со вербата наша
Погледнине и не срамисе
Ти си само заскитан осаменик
Кој го троши празното време
Разгледај добро
Размисли добро.

Пишувам и запишувам

Крајот на приказната е тука
На ова место
Каде осамениите срца пишуваат
На камењата расфрлани
Секоје камче сага
Секој камен тага
Секоја карпа сторија
Некој мислите ги врежува
Некој зборовите го запишува
Врваница
Колона од луѓе
Па каде се среќните
Се прашувам себеси
Како да ја разбраа мислата
Погледи исполнети со презир
И по некој шепот
Зарем дојде тука
На ова место
Да се сладиш со нас

Зарем болката наша
За тебе е сласт
О ти празен човеку
Го гледаме спасителот наш
Мракот густ
Да избегаме од тука
Незнаеме каде
Било каде

има еден знак кој фантазијата му е храна душевна
на кого месечината му е водилка и заштитник
на кого насмевките на сите му е општа радоста
но кого тагата ќе ја прочита
на нечие лице тогаш веќе тоа е рамно на општа катастрофа
се ужаснува од неа
но никогаш не го признава поразот
се бори со сите оружја кои насмевката му ги дава
ги познава сите понори на душата
сите реки на очајот
плива во морето од солзи
но никогаш не се дави
се бранува неговата душа
и од една солза
се стврднува неговото срце
од човековата дволичност
тогаш е без чувства
не знае да мрази
но ја ја привлекува нечијата омраза со својата насмевка

незнае да прекорува
но прекорите летаат кон него
наутро ја исправа гордо главата
и нокта ја дочекува со раширени раце
не се плаши од темнината
тоа е само природен феномен
луѓето исполнети со темнина ги избегнува
самотијата ја сака
и во неа го гради стрпливо царството на желбите
доволен му е само еден самотен миг
и веќе нова желба се створила
од реката на мисли
неуморно мисли лови
во редови ги реди
и некои песни ги нарекуваат
ете тоа е
временскиот скитач
или само осамениот поет
или можеби изгубен во времето обичен фантазер
кој има задача
тагата да ја опише во сите нејзини форми
среќата да ја грабне со двете раце
и влuben поданик е верен

Поетот од Дваесетиот век

посака сверот човек да стане
излезе од гората и ликот човечки го зеде
снагата ја истегна
и на нозе две застава
викна силно
што урлик гласен беше
сега сум Човек
отиде и се замеша во светот
застава спроти човекот
гордо му рече
сега и јас сум човек
Човекот го погледна во очите крвојасани
во забите очњаци што му штрчаа
и помалку исплашено му рече
здивот ти смрди на мрши изедени
побесна и се налути сверот
го раскина човекот на илјада парчиња.

Човек Свер

Празен поглед

Ги пушти солзите да течат
Не се грижеше за погледите што презир му праќаа
Неуките
Велеа дека стар човек било страмота да плачи
Не го личело
Ги пушти да течат по лицето
И со секој спомен солза му капеше
Ги имаше многу
Времето за старецов кој плачи сега нема вредност
Седнат под липата раскошна
Погледот некаде напред каде немаше ништо
Немаше никој ни добар ден да му каже
Зборуваа дека е чудаќ еден
Зборуваа зошто тој молчеше
А и што да кажи кога ги потроши предвредеме зборовите
Зборуваше неуморно со години
И радост на луѓето им носеше
Зборуваше и ведрина на лицата им мамеше
Зборуваше неуморни и зборовите не ги штедеше

Зборуваше и зборовите ги потроши
Сега под липава само седи
И со солзите зборува непрекинато
Секоја насмевка една солза
Секоја восклик солза
Седи и не чека ништо
Само седи
И погледот напред во едно ништо.

Празно време

Ги броев звездите вечерва
Со погледот занесен
Сакам да ја решам формулата
Која волшебство прави
Но сеуште енигма е тоа
Вљубеник еден до мене стои
И поука кажува
Број занесенику број
Ги има милиони
Миљарди цели
Но само една е блескава
Не треба да ги гледаш
Само пуштиго срцето
Со треперот свој ќе ја најде
Како магнет ќе ја привлече
Ќе се појави одеднаш
Нема име

Безимена е
Но посебна
Но посебна
Со блесок чуден
Што досега око не го видела
Знаеш
Ќе ја познаеш лесно
Но сепак
Бројги додека не се измориш
Така побрзо ќе ти мине
Празното време.

ПТИЦА

Со мртвата птица замина и песната
Беше ранобудилка
Еве сега утрово е тажно
Капкиве дожд можеби се поладни
Мракот беше предвесник
Гласот на смрта
Светулките околу фенерот
Танцот не го играат
Замреа
И злокобно зучеја
Беше дел од јатото
Песно појка прва
Најгрлата
Највесела
Со криљата и воздухот
Го тераш да трепери постојано
Другари неразделни беа тие
Тишината

И молкот насекаде
Е поздравот последен
Мртвата птица
Песната
Молк
Тишина
Се до некоја птица

Раноденица

Од моите снишата
Злосторникот зборовите ги украде
Сега неми се
Молчеливи
Тажни како самотијата
Ги побарав
Изгубени се сега
Некаде во заборавот
Стојам
Чекам нова ноќ да дојди
Деницата се насмевна
Влеа надеж една
Чекам
До полноќта повторно
Но тишината
И мракот црн
Ме обвива насекаде
Буден

Без сништа
Се така до утрото
Раноденица
Шепот тивок
И чекор само еден
Во скок
Кон втората ноќ
И сништата неми
Чекам
Се до
Раноденица.

Осамено и занесено одев
По ридиштата високи
кои јачеа од болката своја
ги молев понизно и покорно
бесот да го смират
јадот да го скротат
и зеленилото да го распостелат
и тие го знаеа тоа
но немојни беа
болката беше стара
од памтивек чувана
сега кога снеговите се тука
полесно им е да јачат
ги покрива тој со студенилото свое
зарем до пролета ќе биде вака

Ридови од болка

Ронка среќа

Го гледав секојдневно малото дете
Кое седеше така осамено на камениот мост
Само подадената рака за ронка милост на него беше останала
Ништо друго на него немаше исполнето со живот
Браздите кои му ја изорале душата
Наутро започнуваше со солзи да ги полни
На градите наместо срце грутки бигори се гледаа
Тврди и оштри исто како и мраморот на кој седеше
Да го видеше некој првпат ќе помислеше
Дека е дел од тој камен
Го изделкал некој добар вајар
Но тоа беше само едно од многуте кипови со подадена рака
Секое утро во десната рака пара му пуштав
На левата рака геврек му оставав
Напати и кровна блага

Не се чувствував голем
Или дека сум направил големо дело
Но неговите сини очи зборуваа дека сум голем
Неговата насмевка раскажуваше нема песна
Песна во која ме опејува како херој негов
Отспротива
Само на дваесетина метри
Во дебелината сенка на липата
Седеше и се сладеше творецот негов
Црн беше
Но повеќе во душата отколку на кожата
Капките ладно пиво со слаткост ги тураше во грлото
А до него
Уште едно суштество кои беше поцрно од првото
На лик беше само жена
Жена која во утробата своја го носела детето мало
Го носела сега слаткост да и носи
Се сладеше со шербет благо
Го заливаше со црно турско кафе
Кога пивото заврши
И шербет го немаше
Решија повторно за некое ново пиво
И уште неколку шербет благи
Нов живот да донесат
Заминаа некаде во рушевината што беше блиску
Заминаа весели и расположени
За идната година повторно на камениот мост
Донесат некој нов кип
Кој од намерниците ќе им измами некоја пара
Поминував секој ден на камениот мост
И се чувствував засрамено
Што овие луѓе се дел од човечкиот род.

Самотија

Ако некогаш
Насмевката и во сонот ја носев
Ако некогаш
Денот рано го прегнував
Ако некогаш
Повторно како сега
Бликнат спомените
Знам дека тука некаде
Етеја околу мене
Повторно ме демне осаменоста
Лукава етаа
Како трепер на душата ќе дојде
Немир ќе разбуди
И свечено
Помпезно
На престолот ќе седни

Миговите празни ќе ги распостели
Во секој нареден миг
Утрото со тмурност ќе го награди
Пладнето со исчекување ќе го закити
Ноќта со неизвесност ќе ја исполни
Мачнина
И рој од мисли
Или поточно кажано
Хаос е тоа
Тотален хаос е тоа
Ниедна стварна не е
Ниедна весела не е
Празнина
И мачнина
Ете тоа е самотијата

Сивило

Овие луѓе зверови
Кои знаат ликови човечки носат
Евеги повторно ноќва
Душата на парчиња да ми ја раскинат
Сакаат тие
Тука во ништавилово
Болниот лелек на душата
Сласта за нив е голема знам
Врескаат толку силно
Што и мигот иден е болен
Во безнадежноста
Реката сакав да ја преминам
Но ход вели паричка немаш
Беден си
Бедници не пренесувам
Оди во блатото на човечката беда
Еј ти смртнику дависе таму
Имаш уште денови за броење
Оди

Зишто бесот го чувствувам доаѓа
И ти не би сакал да ме видиш бесен
Оди
И не ми го троши моето време
Отидов со мислата кон утрото
Но искра во око не светна
Само сивило се распостели
Сивило вчерашно.

Скитник

Понекогаш кога зборува месечината
Раскажува приказна тажна
За детето скитник
Што по булеварите одело
И насмевка барало
Но не знаело
Дека темнина било

Понекогаш кога свирел ветерот
Не било тоа арија весела
Туку тажалка една
Детето скитник го молело
Од мраморот да стане
И во денот храбро да тргни

Секогаш кога лиѓето зборувале

Детето морало да слуша
Зборови разни
Течеле како река
Врева тоа било за него
Прегласна и болна
Но врисокот негов
Никој не сакал да го слуша

Отсекогаш
За скитникот и светот бил мал.

Скитници вечни

Квечерината беше таа
Која го посла својот сив тепих на земјата
Ги исплаши за миг скитниците
Исплашени го бараа својот привремен дом
Го немаше никаде во сивилово
А и го немаа
Само ете секојдневно го бараа
Скитаа од место на место
Животот им го подари светот
Но и тој не беше нивни
Секаде беа недобредојдени
Навредувани
Омаловажени
Та никој не ги гледаше како битија
Кој со мракот заштитникот нивни
По некоја солза во негој агол стуткани
Ќе ја проронат којзнае за што
Не и даваа на земјата да падне

Спремно и вешто во рапавите раце ја дочекуваа
На длнките и во сонот ја носеа
Амајлија нокна им беше таа
Ги чуваше и кошмарите им ги бркаше
Наутро
Сонцето љубоморно од рацете ќе им ја украдеше
Го мразеа од дното на душата
Не го сакаа
Не се радуваа на неговите зраци
Непријател нивни беше
Го проколнуваа исто како и животот
Бегаа
Бегаа на друго место
Мислеќи дека ете тука не грее сонце
Се така
Секојдневно
Скитаа и од сонцето бегаа
Во мракот се криеа

Се изморив од грабање по ридиштата
Кои само болка правеа
Папсано и изморено седнав на ледината
Каде само осамени птици тажни песни пееа
Со поглед сега ја гледав реката
Која некои филозофи ја викаа река на животот
Не течеше така брзо
Ја немаше буицата сега здивено да потече
Ги немаше пенливите бранови брегот да го милуваат
Ги немаше и препреките што овде онде наидуваше
Сега беше некоја мирна река
Повеќе ми наликуваше на поток
Ја гледав и сега вече неznam каде е изворот нејзин
Да се вратам и да видам
Можеби нешто го попречува вода да фрла
Реката да ја полни
За весела да биди и пенлива да е
Силата со секој миг ја снемувам
Само седам на лединава
Птиците една по една си одат

Тишината полека ја наслушнувам како доаѓа
Некој спокој со себе носи.

СПОКОЈ

СРЕДБА

Во клубот на осамените
Паметам
Чудна средба се стори
И уште почудни приказни се раскажаа
Смешно напати беше
Но со доза на тага
Чудакот прв се јави
Не сага да каже
Не тага да прикаже
Туку етебтака
Раскажуваше за чудната љубов
Човекот и земјата
Се сакале многу лета
Се почитувале меѓусебно
Култови граделе
Вера стварале

Но ете пукнала тиквата
Човекот неверник бил
Ја изневерил својата љубов
Останала еднострана
Замолчи чудако
Од аголот глас слаб се јави
Премален и папсан беше
Напати на шепот личеше
Вели исплашено
Првиот јавач на апокалипсата
Во моето царство дојде
Облик човечки имаше
И љубовта моја ја изгоре
Ја запали прво
Потоа грозничаво се смееше
Сега немам и не знам
Каде да ја најдам темјанушката
Каде и да се свртам
Прав и пепел гледам
Замолчи и тој
Погледот во пустите гори го впери
Мачнина една се стори.

Тага

Те предчувствувам кога доаѓаш
Не сум пророк
Не сум видовит
Но пророчки зборови слушам
Ти
Која силата на ветерот
Со маѓија чудна ја скротуваш
Во виеш злокобен ја претвораш
Ти
Која
Од песокот прашина правиш
Еве
Чувствувам и сега
Душава на парчиња ја делиш
Болка неподнослива носиш
Моја тага
Проклетнице вечна
Што ли магнет има во мене

Та како пијавица се лепиш постојано
Ме следиш од дамнина
Те препознавам лесно
Во многу ликови те видов
Се преобразуваш брзо
Не сум пророк
Но знам дека си тука
Таго
Проклетнице вечна.

Трагач по Илузии

Го добив тоа чувство на надеш
Илузија утринска
Ветришта дуваа
И луѓите во срцето повторно
Еве гледам ги прават
Ех само во утро ли се случува
Заборавени ноќи
Осамени часови
Кои честопати се празни
Ги побарав некаде
Соништата несонувани
Избегаа одамна
Заборавени ноќи
Во осаменоста енеги стројат
Трагикомично беше тоа
Во илузијата да се капеш
Го грабам времето

Не придружник да ми биде
Туку ете
Осаменик да не сум
Неразбран тука
На ова место
Кое знам празно е
Евеја празнотијата пее
Повторно мами
Трагачи по илузии.

Фенерот на Диоген

Ме обзема страста на темната ноќ
го зедев фенерот на Диоген
тргна и јас да го барам истото
што стрпливо го барал и Диоген
ги одбрав прво
булеварите блескави
исполнети со разноразен жагор беа тие
но само гласови слушав
силуети овде онде
надешта не ме напушташе така лесно
се припи до мене и таа
беше љубопитна но и авантуристички расположена
овде изгледа беше бесцелно губење на времето
кон местата за собири многу заминав
таму елитата на друштвото се собираше
го кревав фенерот повисоко
светлината што поголем простор да осветли
само креатури чудни патот ми го попречуваа
извештачени и извиличени ликови
бледи сенки кои наликуваа на луѓе

овде морници по телото ми прошетаа
ми кажаа брзо да бегам отука
ова е понорот на лицемерието
и ретко кој успеал од него да излезе
ноќта грабеше кон полноќта со галоп брз
не се откажував од потрагата
неуспехот не ме обесхрабруваше
продолжив со посилни чекори
заминав во култните места
таму момчиња и девојчиња многу видов
но во лушпите свои сеуште беа
и светлината се уште до нив не допираше
помислив тогаш
додека го гледав споменикот во паркот
евега примерокот на потрагата
но ова е само мрамор ладен
и нечија визија
кон периферијата на градот се упатив
таму темнината беше царство непрегледно
трошните куќарки
со бледотија своја само го правеа мракот погуст
овде ни гласови не се слушаа
само овде онде по некој крик
и воздишки со горчини полни
тогаш прд мене излезе визија чудна
го видов Диоген како разочарано седи на раскрсница
а јас бев на крајот од градот
мислев фенерот
повторно во ковчетот стар да го вратам
кога до моето уво липтање тивко дојде
се упатив со чекори брзи
несакав времето да ме попречи
од глетката здивот ми застапа
очите не веруваа во тоа што го гледаа
на прагот од дом еден седеше Човек
но јас го видов како дете исплашено
солзите негови на хартија бела капеа
стории чудни таму се пишуваа
грижите и стравовите на месечината ги даваше
а таа како мајка грижлива
еден зрак надеш во срцето му ставашесонот рака му подаваше за миг спокој да најде
знаеше зоштоп доаѓам
и тој не брзаше зошто времето не го мереше
и просторот беше само една обична фраза за него
ме погледна со поглед бистар
и сепак наместо збогум
човекот зборови ми кажа
ова не е мој дом скитнику ноќен
но сепак наутро на моите најмили насмевка им подарувам
ова не е мој праг трагачу вечен
но сепак чесни мисли го пречекоруваат

ова не е мој двор пријателе непознат
но сепак со весел детски жагор е исполнет
ова не е моја улица пријателе драг
но сепак наутро на сите им кажувам добро утро
ова не е мој град пријателе мој
но сепак го сакам како да е мој
ете гледаш пријателе грижете со ноќта ги делама
насмевката денот ми ја подарува
а јас исто како и ти
ја поминува патеката на животот
исто како што ја минале многумина пред нас
овде бурата како зрно песок не донела
одовде бурата како зрно песок ќе не однесе
и запамети што ќе ти кажам
мали сме како зрно песок
моќни сме како ураган бесен
немоќни сме како вејка на ветерот
силни сме како лава разулавена
мудри сме како риби молчеливи
брзи сме како поток планински
но сепак
мали сме како зрно песок
а сега простими што ќе ти посакам добра ноќ
но мојот сон нестрпливо ме очекува
тогаш една маѓија чудна во простотор се стори
видов како фенерот се изгасна
а таму во близината моја
Диоген целиот озарен ракоплескаше радосно.

Прости
Што се занесов
Во облаците
Имав чувство
Дека и таму те видов
Ветерот
Ме разувери
Кога ги растера
Беше тоа
Само една утринска
Халуцинација

Халуцинација Утринска

ЗАБОРАВЕНИ

Заборавени, оставени, отвлени
скитаат етеги
не се скрасија никаде
не понесоја нисто
не сакаа бремето да го носат
не сакаа повторно во лујни да влегуваат
И светлината ги измами
И мракот не ги сака
пелинот сега за храна го имаат
празнината за поткрепа ја земаат
усте тоа им остана
И тоа е малку
еци гласот во вецноста
со светлината си играа
во мракот се криеа

пис беа
И рода своја саде плукаа
И розба своја саде глодаа
некаги
И тоа им е малку..

ZABORAVIVME

ZABORAVIVME
KOGA POSLEDEN PAT SE SMEEVME
ZABORAVIVME
KOGA POSLEDEN PAT KAZAVME
DOBRO UTRO
ZABORAVIVME
KOGA POSLEDEN PAT ZAPEAVME
ISKRENO OD SRCE
ZABORAVIVME
KOGA POSLEDEN PAT
SE RADUVAVME NA IZGREJSONCE
DA SEGA
SAMO JADOVI SLUSAME

SAMO PREKOR KAZUVAME
SAMO KLETVI FRLAME.

ЗАЛУДНО

Залудно бесе само снн да се носат
залудно И хаотицно
неред донесоа
мозеби повејке на илузија лицат
мозеби
но празнинава е голема
безната е длабока
И сега повторно мислам дека илузијата
мокна ли ке биди
сила ли ке има
преку безната мост да изгради
патека да постави
за врвез да биди
или залудно е
или нека теце илузијата.

ЖЕЛБА

ИсЧекувана со денови
Добиена со мигови
Живее со сонот
или беше во денот

трае колку трепет
силна е колку ромор
заминува неЧујно
исто како што дошол

со мисла створена
во Часот осамен
со мисла нејасна
во Часот исполнет

СО СВЕЛОСТ ОПСЈАЈЕНА
Желбата е таа

ниЧија и сеЧија
никаде и секаде.

ZNAM DEKA ZNAAT

GO CEKAM GRADOV DA POTONE VO SON
TA TOGAS
DA JA OTVORAM DUSATA
I SO FENERIVE STO ZIVURKAAT
DA GI SPODELAM MISLITE
ZNAM DEKA ZNAAT
TIE DA SLUSAAT VNIMATELNO
ZAREM POPUSTO
PEPERUTKITE BI SE SOBIRALE
ETE OKOLU NIV
ZAREM POPUSTO
BI SI GI NAGORUVALE KRILCATA
AKO NE ZNAAT DA SLUSAAT
ZNAM DEKA ZNAAT
I NE POPUSTO

OD NIV BEGAAT SENKITE
KRIJKI SE VO TEMNITE SOKACI
ZNAM DEKA ZNAAT
I ZATOA
VECERVA NIV KE IM JA OTVORAM DUSATA

ЗРАК

Го запрасав осаменикот
зосто само тазно го гледа сонцето
а тој без да се заврти
несимнувајкиго погледот од висоцините
само тивко проговори
кое повејке лицесе на вапај за помос
го загубив зракот
сто ме водесе во темнината
незнам мозеби И сонцето ми го украде
та затоа безгризен цовеку гледам
не молби му прајкам
туку цекам кога со утрото играта ке ја поцнат
одпазувите му ја земам
таа е моја
мој е зракот светол
та ова утро безобразно ми избега
сонот ми го остави
цекам
цекам И ке цекам постојано.

3A АВТОПОТ

Никодин Чернодримски род 1964 год во преграатките на древниот Марков Град Прилеп, уште од мали нозе кога го осознава животот започнува нестрпливо и само во негов својствен стил да ги истражува тајните на тој мистичен град, каде ехото на минатото постојано му шепотело и со секоја направена стапалка на тие стари но цврсти стени му вдахнувала сила но инспирација да започне да ги опишува, да ги опејува, и да ги овековечи тие убавини во бројните подоцнежни песни кој една по една се прават во стихозбирки. И покрај благодетот кој му го подарил животот, сепак немирниот дух на Чернодримски не може да се скраси на едно место, после заврѓувањето на средното училиште, го напушта градот и заминува низ Македонија, каде престојува во повеќе места кратко, но сите тие кратки престојувалишта Чернодримски ги доживува на свој начин, начин кој не е секојдневен и обичен, да на крај со доаѓањето во Скопје, за само некој миг ја смири својата немирна душа и се скраси на едно место, кога веќе го започнува својот живот во Скопје Чернодримски ја запознава својата животна сопатничка Јана, неговата деноноќна муза која со своето присуство му го исполнува секој празен миг во денот и го инспирира да твори. како плод на таа долгогодишна љубов се раѓаат сега неговите две деца Кристијан и Викторија.

Во текот на својот живот Чернодримски творел, твори и ќе твори се додека во него има и најмала сила, и како резултат од тоа творештво се создале следниве дела.

СТИХОЗБИРКИ

1. Арнаутска Жетва-стихозбирка посветена на паднатите Полицајци кај селото Араќиново 2000 год.
2. Астра-стихозбирка посветена на неговата сопруга Јана
3. Балканска Рапсодија
4. Дневникот на еден сонувач
5. Крилати Сني
6. Месечеви Сонети
7. Мој Роде

8. Мозаик од Мигови
9. На Спилите им Раскажувам
10. Осамени монолози
11. Пагански Стихови
12. Пелин Вода
13. По Патеките на Орфеј
14. Шепотот на Скриениот Дамар
15. Трагач по Илузии
16. Заборавени Спомени
17. Прилепско Ехо

ПОЕМИ

1. Ангелски Шепотења-посвете на загинатите полицајци кај селото Арачиново 2000 год
2. Браќа по Мрак-посветена на Десете илјади ослепени војници на Самоил
3. Десете Балкански Проклетства-поема посветена на Македонецот во Македонија
4. Катадневно Тркало
5. Монолог со Паметникот
6. Ново Утро

ЗБИРКА РАСКАЗИ

1. Бразда
2. Од Сонот до Јавето
3. Затворени Кругови
4. Приказни од малиот сокак

РОМАНИ

1. Кара Севда
2. Тајната на Нормандови
3. Првиот Ангел
4. Приказна која не требало да биде раскажана никогаш

ДРАМА

1. И сега шо

МОНОДРАМА

1. Ало диоген на Линија

Attribution-NonCommercial-ShareAlike 3.0 Unported

You are free:

- to Share - to copy, distribute and transmit the work
- to Remix - to adapt the work

Under the following conditions:

- Attribution. You must attribute the work in the manner specified by the author or licensor (but not in any way that suggests that they endorse you or your use of the work).
- Noncommercial. You may not use this work for commercial purposes.
- Share Alike. If you alter, transform, or build upon this work, you may distribute the resulting work only under the same or similar license to this one.
 - For any reuse or distribution, you must make clear to others the license terms of this work. The best way to do this is with a link to this web page.
 - Any of the above conditions can be waived if you get permission from the copyright holder.
 - Nothing in this license impairs or restricts the author's moral rights.